

Queridos diocesanos:

La responsabilidad que me he impuesto al escribir una reflexión para oyentes y lectores, muchas veces desconocidos, me produce en ocasiones una gran preocupación. El mismo texto es publicado en el FULL DOMINICAL y, agradeciendo su amabilidad, en los dos periódicos de papel de nuestra ciudad. Los lectores del primer medio son, generalmente, los colaboradores y responsables de nuestras parroquias y comunidades que, a menudo, me hacen llegar sus sugerencias y participan en lo fundamental de la misma sensibilidad eclesial. Los lectores de los periódicos poseen una variadísima gama de opiniones y afectos; habrá pareceres que concordarán con mis criterios y otros que estarán lejos de mi exposición. No negaré a nadie su radical libertad para emitir un juicio sobre cuestiones de religión y de Iglesia, sobre afirmaciones políticas, sociales o culturales o sobre otros mil posicionamientos respecto a los acontecimientos pasados o actuales. La pluralidad de opiniones es una constatación evidente de una sociedad abierta y democrática; también el respeto a las mismas y, sobre todo, la defensa de la dignidad de la persona en todas sus dimensiones. Demasiados ataques reciben los cristianos por causa de su fe en muchos países todavía hoy.

Como he dicho en otras ocasiones mis reflexiones tienen tres pretensiones: informar sobre asuntos que desarrolla la Iglesia en sus muchas vertientes (educativa, asistencial, cultural o religiosa); formar según los criterios que nacen del evangelio, mandato expreso para todo obispo y que son de obligado cumplimiento para un responsable eclesial y para todos los que debe acompañar y, por último, presentar con amabilidad y transparencia la verdad de Jesucristo a aquellos que son indiferentes, han rechazado la fe o se han cansado de la misma. La reflexión de hoy se inclina por la formación en actitudes y en valores. En este caso el diálogo es siempre fundamental para la convivencia y el respeto mutuo. Para dialogar se necesita siempre un ejercicio de saber escuchar, saber hablar y saber respetar las opiniones ajenas.

Todo ello viene a cuento porque observo en nuestro entorno una repetida utilización de grandiosas palabras que expresan los más bellos conceptos (libertad, respeto, fraternidad, justicia, paz...) y una reconocida incoherencia para no aplicarlas en la vida concreta de cada día. Empezando por todos aquellos que presumen de ser respetuosos y dialogantes. Se aplican con esmero para el grupo propio pero acusan con dureza y, a veces, con mentiras o sin pruebas concluyentes a sus oponentes. Por poco acusamos a los demás de alguna fobia de moda y por mucho más tratamos de justificar esa actuación en los nuestros. Los otros son racistas, inquisidores, intolerantes... los nuestros son acogedores, cariñosos y comprensivos ante cualquier situación problemática. Si no rompemos esa dinámica difícilmente lograremos una convivencia sana y pacífica.

Los católicos no podemos quedarnos en el lamento permanente por lo que vemos en nuestro entorno ni en la parálisis de actuaciones para no molestar a nadie. Creo que estamos obligados a trabajar activamente por conseguir una buena comunicación con todos, siguiendo el camino trazado por Jesucristo, e impulsar momentos y medios de comunión. Siempre existirán problemas y dificultades en nuestra sociedad y la solución a los mismos puede ser diversa, incluso contrapuesta ante las presentadas por otros. Pero debemos usar siempre argumentos, razones, propuestas de modo respetuoso, sin insultos ni descalificaciones personales. Sin imponer el silencio de los demás pretendiendo ser los dueños de la verdad absoluta. Y eso ante situaciones contingentes que pueden variar. No hablamos de las convicciones morales y políticas o de la propia fe, que no pueden cambiar según los propios gustos o intereses ante cada circunstancia.

Con mi afecto y bendición.

+Salvador Giménez, obispo de Lleida.

Estimats diocesans:

La responsabilitat que m'he imposat d'escriure una reflexió per a oients i lectors, moltes vegades desconeguts, em produeix a cops una gran preocupació. El mateix text és publicat en el FULL DOMINICAL i, agraint la seva amabilitat, en els dos diaris de paper de la nostra ciutat. Els lectors del primer mitjà són, generalment, els col·laboradors i responsables de les nostres parròquies i comunitats que, sovint, em fan arribar els seus suggeriments i participen, en l'essencial, de la mateixa sensibilitat eclesial. Els lectors dels diaris tenen una variadíssima gamma d'opinions i afectes, amb parers que estaran d'acord amb els meus criteris i d'altres que seran lluny de la meua exposició. No negaré a ningú la seva radical llibertat per emetre un judici sobre qüestions de religió i d'Església, sobre afirmacions polítiques, socials i culturals o sobre altres mil posicionaments davant de fets passats o actuals. La pluralitat d'opinions és una constatació evident d'una societat oberta i democràtica; cal, però, respectar-les i, sobretot, exercir la defensa de la dignitat de la persona en totes les seves dimensions. Els cristians, encara avui, en molts països, reben massa atacs a causa de la seva fe.

Com he dit en altres ocasions les meves reflexions tenen tres pretensions: informar dels assumptes que desenvolupa l'Església en els seus molts vessants (educatiu, assistencial, cultural o religiós); formar segons els criteris que neixen de l'evangeli, que és una obligació inexcusable per a tot bisbe i que són d'obligat compliment per als responsables eclesials i per a tots els qui ha d'acompanyar; i, finalment, presentar amb amabilitat i transparència la veritat de Jesucrist a aquells que són indiferents, han rebutjat la fe o se n'han cansat. La reflexió d'avui s'inclina per la formació en actituds i en valors. En aquest cas el diàleg és sempre fonamental per a la convivència i el respecte mutu. Per dialogar cal sempre l'exercici de saber escoltar, saber parlar i saber respectar les opinions alienes.

Tot això ve al cas perquè observo en el nostre entorn una repetida utilització de grans paraules que expressen els més bells conceptes (llibertat, respecte, fraternitat, justícia, pau...) en contrast amb una clara incoherència en no aplicar-les a la vida concreta de cada dia. Començant per tots aquells que presumeixen de ser respectuosos i dialogants. Tracten amb cura el seu grup, però acusen amb duresa i, a vegades, amb mentides o sense proves concloents, els seus oponents. Per poca cosa acusem els altres d'alguna fòbia de moda i per molt més tractem de justificar aquesta actuació en els nostres. Els altres són racistes, inquisidors, intolerants...; els nostres són acollidors, afectuosos i comprensius davant de qualsevol situació problemàtica. Si no trenquem aquesta dinàmica difícilment aconseguirem una convivència sana i pacífica.

Els catòlics no podem quedar-nos en la queixa permanent sobre el que veiem en el nostre entorn ni en la paràlisi d'actuacions per no molestar ningú. Crec que estem obligats a treballar activament per assolir una bona comunicació amb tothom, seguint el camí traçat per Jesucrist, i impulsar moments i mitjans de comunió. Sempre hi haurà problemes i dificultats en la nostra societat i la seva solució pot ser diversa, fins i tot contraposada, a la presentada per uns altres. Però hem de fer servir sempre arguments, raons, propostes..., i sempre de manera respectuosa, sense insults ni desqualificacions personals. Sense imposar el silenci dels altres ni pretendre ser els amos de la veritat absoluta. I això davant de situacions contingents que poden variar. El que no pot canviar davant de cada circumstància, segons els propis gustos o interessos, són les conviccions morals i polítiques, o les de la nostra fe.

Amb el meu afecte i benedicció.

+Salvador Giménez, bisbe de Lleida.